

د حال ابدیت

لیکوال: محمد انور وفاسمند

Ketabton.com

څنگ سره اېښي کتابونه (۵)

دایو غړپ غړورنیا، (د حال ابدیت)

تاسو () ته، په ټول درنښت ډالی شو؛

د زړونو او ذهنونو، دروښنایۍ په نیت یې وڅښئ!

مینه اکادمي

د خدای تعالی په نامه؛
چې له نامه نه یې، د خالصې مینې ورحمت
عطر، زموږ پر زخم زخم زړونو، را اوري او بقا
راکوي!

ڊالی!

و هغه ته، چي (تبره) او (راتلونکي) يي په خدای سپارلي؛

پر (اوس)، وينس واگاه دی.

او ځان ونور وگړي، د خدای گني؛ ځکه نو د چا (سر،

آزادی و مال) ته نیت نه کروي.

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

د خدای تعالیٰ په نامه،

چې له نامه نه یې، د خالصې مینې او رحمت عطر،
زموږ پر زخم زخم زړونو، را اوري!

کتاب پڙندنه:

د کتاب نوم: د حال ابدیت

لیکوال: محمد انور وفا سمندر

ډیزاین: هېوادل گرافیکس (۰۷۸۶۷۸۵۷۲۰)

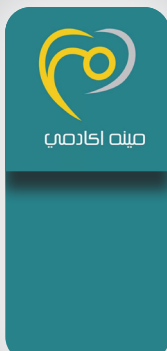
[FB.com/hewadmal.graphics](https://www.facebook.com/hewadmal.graphics)

چاپشمېر: ۵۰۰ ټوکه

خپرنډوی: مینه اکاډمي

د خپرونو لړۍ: (۶)

لومړۍ چاپ: د ۱۴۰۰ لمریز لېږدیز کال پسرلی

حال

۱

خدای شته.
د غبر ابدی سندرہ شته.
درنا ناتمام بحر شته.
زه د څه شاهد یم!؟
حال، د حقیقت بحر دی.

حال

۲

«هرڅه دا اوس شته!
خدای شته.
دنيا شته.
دنيا گانې شته!

هر هغه څه، چې خدایي خلاق غږ (کلمې) پنځولي، دا ټول شته!
زه هم یم!
نو ولې دغه شېبه، دا هرڅه؛ نه وینم،
نه اورم او ترې خبر نه یم؟!
ارواوې، د خدایي اروا تبعید شوي بڅرکي دي،
چې په بېلابېلو شکلونو، نژادونو، انواعو
او خپلونو کې، را برنډېږي!
اروا چې له خپلې سرچینې سره یو شي، ژوندی به شي...
ښایي بیا به په (شېبه) کې هرڅه ویني،
اورې او د ټولې هستې پوهه او خبرتیا به ورسره وي.
دا بې ووبل او راته کړل یې: «دې ته (اوس) وایي؛
نو ووايه: زړه یې لري؟!»
مینې اکادمېسن خو هماسې چې بې دلیلې را ښکاره شو، بې دلیلې ولاړ؛ اوس
ځان سره وایم:
«رښتیا چې مینه لوی زړه غواړي!»

حال

۳

«حال ومومه، پرته له دې، ته هېچې نه یې!
ټوله زمانه او هرڅه په حال کې راټول دي.
هغوی چې روانه شېبه یې موندلې،
په ټوله معنا ژوند کوي.»

حال

۴

آینده، د اوس مرگ دی!
خوک، چې د «راتلونکې» په انتظار وخت تېروي،
«اوس» له لاسه ورکوي!
یوازې اوس حقيقي ده.
اوس ټوله زمانه ده.
یوازې هغوی د ژوند عطر خښي، چې اوس یې موندلې.
دا ډول وگړي، چې پام یې پر حال راټول دی،
ځان ښوونکي (selfmaster)، دي.
اوس زمانه کې، خپلې ټولې واگې، زړه ته ورکړئ!
پرېردئ، چې زړه مو له هر چا او شي سره، مینه وکړي.
شاوخوا وگړي او هر څه مو، د خدایي ارادې الفبا دي.
مینه، خدایي ده،
خومره، چې نورو ته ورکول کېږي،
چاپېریال مو، لا مینه گر کېږي.

حال

۵

حال، یعنی له هېچا او هېڅ شي سره نه تړلتیا.
ته د هېچا او هېڅ شي، فرعي برخه نه یې!
نو هر راز ذهني، عاطفي او احساسی تړلتیا، وشلوه!
د چا پر ښووبدو هم، قضاوت مه کړه؛
ځکه خدای شته؛ نور نو څه غواړې!؟

حال همدا دی.
ابدي زمانه، همدا ده.
حال حاضر ابدیت دی.

حال

٦

حال، یعنی دا اوس چپړې یو؟
دغه شېبه باید تنفس کړو.
شېبه باید واورو.

او که وایو څه؛

نو ددغې شېبې، سندرې به وي.

شېبه، له ژونده لبریزه ده.

شېبه کې اوسئ او د (خان) او (هغه)،

د تازه پوهې، جام وڅښئ.

حال

٧

د غبر د ژوندي جریان لوستلو له پاره،

شېبه کې دپره شی.

غبر د خرد رود دی، چې د شېبې په ابدی زمان کې-

لکه وینه په رگو کې، ځغلي.

شېبه، د ټولې پوهې زمانه ده.
خه شی مه لټوئ،
فقط شېبه، په خپل اکسیجن، بدله کړئ.

حال

۸

خدای دغه شېبه، هرځای-هرچا سره شته.
فقط دغه شېبه!
خه شی مه لټوئ.
هېڅ شی، له دغې شېبې، دباندې نه دی.

حال

۹

دغه شېبه، دنیا شته.
زه او میلیاردونه-په فکر-باور، رنگین وگړي، شته.
بې شمېره نور، زنده سري شته.
زمکه، ستوري، کهکشانونه شته.
د هستی نالیدلي او له اندازې وتي، قلمرونه شته.
خو چېرې؟
دلته، دغه شېبه هرڅه شته!
نو دا ټول د (ځان) دننه شته؛ آگاه باید واوسم.

حال

١٠

تیتانیک ولاړه،

اتللو ولاړه،

دسدمونا ولاړه؛ ادبیاتو او خاطر وکې مجسمه شوه!

خو «اوس» ژوندی کیسه ده.

ته یې پنځونکی،

ته یې لوبغاړی،

ته یې لیدونکی!

دا ژوند ده.

او ژوند، ژوندی کیسه ده.

دا ته پنځوی او ته یې ترلاسه کوي!

دا کیسه ستا د فکر، ارادې او هڅو، د مني درمند دی.

شهار همدا دی؛ خو چې دغه شېبه داسې ژوند وکړې،

چې د تخلیق اراده یې غواړي.

دا شېبه یې جوړې ده.

دا شېبه همدا اوس شته.

په معجزه یې واړوه؛

خدایي اراده حاضره معجزه ده.

خلقت ته یو تازه، یو نوی، یو مینه گر، نظر وکړه؛

که غواړې، د ټول تخلیق څښتن ووينې،

نو د ټول تخلیق لیدلو ته، خپل زړه، بې کاره کړه!

حال

۱۱

هرڅه دغه شېبه شته.

پلرونه، ميندې، نیکونه...

دا ټولې څېرې ولاړې؛ خاورينې شوې!

خواروا هره شېبه-دغه شېبه-شته.

«اوس»، د ابدیت زمانه ده.

اوس، همیشه، «اوس» شته؛ او دا ابدیت دی.

دباندي نه شې وتلای؛

له اوس دباندي هېڅ نه شته.

اوس د حقیقت قلمرو دی.

د حقیقت (سا) په اوس کې چلېږي.

حال

۱۲

د پیریو په عمر وینا:

«هېڅ مهال، پرته له حال څخه، بل څه نه شته؛

او که مور ونه شو کولای، په دغه وضعیت کې ژوند وکړو،

په هېڅ ځای او هېڅ بل مهال کې یې، نه شو کولای!»

حال ستاسو دی. او پرته له حال څخه، نه ځای شته، نه زمان!»

حال

۱۳

ډوډۍ،

د عشق په اور پخه سنځله ده.

بانکونو ته لاس مه نيسئ؛

له گاوصندوکونو يې،

سنځلې د گرد په شان خنډلې!

حال

۱۴

په دې شنه سهار مې زړه را ډک شو:

«ما نو ژوند او ژوندو ته څه کړي!؟»

بېرته مې د زړه له خاموش سخنور نه واورېدل:

«ته څه لرې، چې ويې کوي!؟»

ما وېل: رښتيا وايې!

دی نه دی؛ «هغه» دی.

بايد ارام، تسليم او مشکور ووسم؛

چې د عشق ننگه اراده، را ميدان ته شي.

راځئ يو کار وکړو:

د ساري په توگه - دا اوس

کومه څېره، يوه ونه، يو گل، يوه پاڼه... ويني!

دا هرڅه چې دي، هغه د ابدیت له خاطر و، يوه جلا ښکلا، په ياد راوړي.

مينه حضور لري؛ خو چې زه (ځان) ورته لاره کړم: دا اوس.

حال

۱۵

«یوازې حقیقت شته.

او مور په هغه کې سا باسو؛ خوندي یو.

او دا ټول همدغه شېبه روان دي.

شېبه، د ټول ژوند، ژوندی زمانه ده.

شېبه حس کړئ؛

شېبه واورئ؛

شېبه درک کړئ؛

ټول حقیقت همدا دی.»

(د مینې اکاډمپسین له مسیج څخه)

حال

۱۶

ژوند، د حقیقت د کشف زمانه ده.

حقیقت شته؛ همدا اوس یې واوره او ووینه!

حقیقت پرون او سبا نه لري؛

حقیقت دا اوس شته.

اوس، د ټول حقیقت، ژوندی زمانه ده.

حال

۱۷

هرڅه دا اوس شته.

ستا حقیقت، ستا د آگاهی په اندازه، ارت او پراخ دی.

حقيقت، په متر او په زمان، نه اندازه کېږي.
د حقيقت زمان اوس دی.
زموږ ذهني پوهه، د پروڼ او د سبا په هوس او لوږه، ډکه ده.
پرېږده، چې (اوس)، تاله خپلو ذهني محدودیتونو ووينځي.

حال

۱۸

د حقيقت د لوستلو شېبه، دغه ده.
اوس، ابدي زمانه ده.
دغه آگاهي بايد له ذهني حالت، عيني حالت ته راولو.
د حقيقت ثبوت همدا دی.

حال

۱۹

مينه گره څښتنه!
هرڅه سپارم او سر په پوره تسليمی، د خوب پر بالښت ږدم.
زه څه نه يم او نه يې نه لرم، چې ويې ساتم.
ستا په غوښتنه راضي يم.
غوږم ټول وخت، ستا غوښتنه ووينم!
ټول وخت ستا غوښتنه واورم!
او تل په دې درک کې واوسم.

حال

۲۰

د خدای د حضور زمانه،
خدای شته؛ نوبل څه شی و غواړو!
خدای شته او هغه زموږ له ویلو او غوښتلو دمخه؛
زموږ پر اړتیاوو پوهېږي.
خدای شته او هرڅه په خپل طبیعي وخت را سره شته.
خدای شته او بل هېڅ شی، د غوښتلو له پاره نه شته!
نو؛ حال خپل کړئ،
حال له حضوره ډکه، بدایي ده.

حال

۲۱

پرانستی لیدلوری:
«د آگاهی داسې وضعیت دی، چې هغه کې موږ هم مهاله، کولای شو،
هرڅه ووینو او وپوهېږو!»
مینه همدا ده؛
د هستی په ابدیت کې هستوگنه!

حال

۲۲

حقيقت شته. حقيقت دننه دی؛ نه بهر له موربه.
بايد درک يې کړو؛ دغه شېبه او همدلته.
هغه زموږ -يوه يوه- يوه برخه دی؛
لکه سا راکنبل مو،
خوړل او څښل مو.
اوس کې هستوگنه، ټوله پوهه کې لامل دي.

حال

۲۳

مور بې له ځنډه، دغه روانه شېبه، په خپله خوبه،
ځان د «هغه» له پاره پرانيزو.
ټوله هوبنياري همدغه ده.
څه شي پسې لاس او پښې مه اچوئ؛
يوازې يو مېن زړه راته په کار دی.

حال

۲۴

زړه مو مرغی- مرغی- کپړي؛ غواړو همدا شېبه- ټوله نړۍ- خبره او بدله کړو!!
ځکه مور د حقيقت اوبه څښلي!!!
خو د حقيقت استادان داسې نه کړي.

خُکّه هغوی پوهېري، چې د وگړي له اجازې پرته،
د هغه فردي اگاهی ته ورننوتل، د هغه پر آزادی تیری دی.
نوزه وایم: د هستی عاشق سلطانه!
ستا له بشپړې هوښیاری څخه-دغه شېبه،
نورو ته څه زیری راوړلای شم؟
بیا څه چې د زړه خاموش معلم څه راته ووېل،
هغسې کوم.

حال

۲۵

د کمپیوټر کړکۍ ته ناست وم؛
د ونې یوې پانې سره مې لیدل!
پانې، خپله ټوله ښکلا او ځلا د خدای په نوم خوشې کړې وه؛
پانې تشه جالی وه، نه شنه او نه هم ژوندی!
د پانې کالبوت تار تار سره نښتی و، ژوند یې نه و!
ژوند خدایي دی، خدای ته ورځي!
خدای چې نه وي، دنیا وچ، تیاره
او تار تار کالبوت پاتې کېږي.
خدای شته؛
خو چې ذهن مرگ ونه ویني.
خدای دی؛
خو چې ذهن (ځای) خوشې کړي؛

خو چې زه خپل کارونه،
له تاريخه، راتپول کړم!

حال

۲۶

...

دومره څه و، چې پرته له دې درې ټکو، په هېڅ څيز کې نه ځاېدل.
ټکي، نه ويل شوې کلمې دي.
ټکي، د کلمو له شکله، له حالته الوتې!
ټکي، په خداى خبر دي.

ځکه کرسې، هندسې او تبصرې نه جوړوي.
خداى شته؛

نور څه دي، چې بايد وويل شي؟!
خداى شته؛

زه څوک يم چې توضېح ورکړم؟!
خداى شته؛

نو هېڅ څيز نه شته!!!

ما څه ونه ويل؛

هغه تش ځايونه وغږېدل،

چې د پانې، د وزن او شکل په تلو سره،

ما د پرو تارونو، په تشيال کې وليدل.

حال

۲۷

خدای شته.

خدای مینه دی،

مینه یی را په مخه کړې،

او مینه؛ لکه خدای یی چې دی!

خدای خپله وینا بښی!

نو چېرې ولاړ شو؟

خدای هغه څه وایی، چې دی.

خدای چې دی، نو څوک یی نه شي پتولای؛

نه شي معنا کولای؛

نه شي رازده کولای.

خدای شته؛

نو څه شی رازده کوئ؟!

لمر شته؛

عکسونه څه کړم.

ژوند شته؛

متن به څه ووايي؟

خدای وایی؛

نو مه غبرېئ!!

خدای چې غبرېري؛ نو له ځانه مه غبرېئ!

وگړی، خدای هغسې وایی، چې وینی یی!

هغه هومره شته،

چې پوهېدلای یې شم.
هومره یاد ته راځي،
چې په نېرديوالي یې مومن یم.
هومره مینه راسره کوي،
چې مینه یې څلولای شم.
هومره لوی او بښوونکی دی،
چې زړه ورته پرانستی شم.
هومره زما دی،
چې زه ورته څار شوی یم.
هومره مې په خوله راځي،
چې ورته خوله شوی یم.
هومره یې اورم،
چې غوږونه مې ورته سپین کړي.
...
څه و، پرېرده چې همدا ټکي یې په ځان کې خوندي کړي.
خدای دغه اوس شته،
خو چې زه هېڅ ونه وینم.

حال

۲۸

د ځنگله ونو ته مې کتل او ورسره وینس شوم:
«دا ونې - دا نومونه دي، چې کرل شوي!»
ونې روانې دي، خېژي!

ونې، ځانته پښې کېږي!
ونې، خپل سرنوشت پېژني!!
ونې، په خپل قد وښکلو سره،
خپل سرنوشت ښکلوې!
ونې، فضا ډکوي!
تسه چې خدای پیدا کوله؛
چېرې وه؟
تسه چې خدایي ده؛
نو پر څه شي ډکه شوې؟
تشي، څه شی تمثيل کړي.
په تسه کې هرڅه شته،
خو د هېچا پر انځور ډکه نه ده.
تسه سپینه؛ هومره چې یوه کلمه یې نه شم لیکلای.
تسه یوه کلمه هم نه ده.
هغه بې متنه کتاب ده.
هغه څه ده، چې دا شي، هغه شي؛
کتاب هم شي.
همدا اوس؛ غټه کلمه همدا ده.

حال

۲۹

دغه گل چې زه یې وینم،
ولې مري؟

ايا زه هغه گل نه يم،
چې هغه مې مړينې ته اوبښکې تويوي؟
ايا کاني ددې وړ نه دی،
چې سنگ شکن، اوبښکې پرې توپې کړي؟!
ايا زه د يوه بل جنس ډبره نه يم،
چې سنگ شکن مې، په اوبښکو-تل کې، زړه راشين کوي؟

حال

۳۰

زه څه شی افشا کوم؟!
څه شی پټ دي، چې په دې شکلي کړنو را برېښي شي.
خدای په څه شي وژباړم؟!
په رښتیا چې ذهن يم وژلی!
دا زما زوکړه ده: (...)
زه په هغو دريو ټکو کې پټ شوم،
چې حتا خپل ذهن مې هم نه پرې پوهېږي!!
سپينه پر ما ډکه ده.
په هر شي چې نه يم غږېدلی، هغه ډک دي.
خدای شته او ذهن په نومونه کې،
ما مات گوټ خوځوي،
چې خدای لېرې شي!
ذهن بلا ده.

ذهن د شیطان لویه بلا ده.
ذهن په خپلو ویناوو سره، یوازې فاصلې اوردوي.
خو زما او (زه) فاصله، یو وېښته ده.
وېښته هم نه شته؛ وېښته هم یوه بله تیاره ده.
خومره چې زده کوو، یا یې ورزده کوو،
نومونه او واټنونه ډېر پري.
خدای، له هغه وخته شته،
چې زما په ذهن کې لا د (خدای) نوم، نه و!
لکه چې همدا اوس زمانه ده!!

حال

۳۱

زه خدای غواړم؛
هغه پشی چې شپه شپه او به څښي، خدای غواړي؛
خو لږ یې غواړي؛ ځکه او به څښي.
او او به خدای رالېرلي.
پشی او به نه ځنډوي.
پشی زه په خونه او پر دسترخوان او بالنبت نه پرېږدم؛
ککړه پشی!!
پشی ککړه ده،
حتا دومره لیونۍ چې خپل څو ورځنی بچی هم خوري؛
بچی خدای رالېرلي.

پشی خدای رالپرلی شیان خوري، خبني
او يا ورباندې اورده غځېري؛
غواري له خدای سره يوازې شي.
«هغه» نه کتاب لري،
نه شناخته او نه د خاطراتو کتابچه!
ټوله پشی - حتا يو ځلی - نه لري،
پشی چې مړه شوه، سپيان يې خوري؛
پشی په خپل مردار کالبوت پسې نه ژاړي.
پشی هلته روانه ده، چې خدای وربللي.
نو زما دومره خدای غوښتل څه شول؟؟؟
خدای شته؛ آه ه ه... خو ما وغوښته!

حال

۳۲

دا څېره مې چې اغوستې،
شيبه په شيبه خاورې - دوره کېږي!
هره ساه چې را کارم،
بې شمېره اټومونه زما سږو او بدن غړو ته ننوځي!
دا اټومونه، هگل هم را ښکلي، فيثاغورث او
د خواجه اسحاق زيارت^۱ په سوزنده غولي؛

۱ - خواجه اسحاق زيات، د ميدان درې بره برخه کې، د ميدانوالو د هدېرې پر لمنه موقعيت لري. د پلرو او نيکونو له خولې مو اورېدلي، چې هغه د خپلې زمانې مشهور ولي ؤ. سيمه وال يې هره ورځ زيارت ته ورځي، دردمنې پيغلې او مېرمنې هم هلته زړونه د اوبنکو په ژبه تشوي!

پروت سپي هم را بنکلي!
زه د چايوه برخه يم؟
که دا ميليونونه واړه او زاړه فيلسوفان او نقاشان چې
خپرې او دبدبې يې خاورې دورې شوي،
زما برخې دي!
چا راوړی يم؛ څوک مې راوړي دي؟
يوازې يو شته!
يو د هېچا نه شي کېدای؛
ځکه يې ټول لري.
ايا ټولې بشري تمدني لړۍ، پر دې ارزي،
چې يو «زه» خاورې-دوره شي؟!
مور چېرې ورکېږو؛
کومه خوا لېرې کېږو؛
پر څه شي ورتولېږو؟
چېرې به څو چې نه ورک شو؛ نه پيدا!!!
زه چې پر دې نه پوهېږم، بشري مالومات به څه کېم.
زه هغسې چې يم، کېږم
راتولېږم...
په وېلو نه شوه؛
ټول مې پرېښول چې په همدې درېو ټکو کې شته!

حال

۳۳

دغه هوا چې زه يې را کارم، د کوم نژاد ده؟
دغه اتومونه چې بدن ته ننوځي او بېرته وځي،
په څه يادېږي؟
ژوند کوم جنس دی، چې آدم او بنامار يې لري...
ژوند اصل دی،
که دا ذهني نومونې چې ټول تاريخ يې،
د وژلو قصه دی!!
اوس، د ټولې پوهې باغ دی.

حال

۳۴

د زمان له شیبو؛
شيبه، شيبه په يوه کالب کې، په بل کالب کې،
راوتی او ورڅخه «پورته» شوی يم!
د بدن کالب نه شته؛ يوازې مړه عکسونه دي،
چې په (تمدونونو) کې،
سره جنگېږي!
که يو ځل فزيکي زمان ودروم،
په خټ ولاړ شم، زما لاره به چېرې وشي!؟
بل څه نه شته چې وېې مومم؛ خو خدای!

زه خټ ته ځم، له متن څخه دمخه کېرم؛
له «اوسپني» «برنز» «مس» «ډبرې» وتلی، وتلی،
یوازې خدای موندل کېږي...

حال

۳۵

دا کرښې هم عجیبه سترگې دي!
زه په کرښو لگیا يم؛ غواړم (غټ) ووينم!
غټ که غ غ غ... ټ وي،
په دې خولې کې به څنگه ځای شي!
غټ د خولې نه دی.
غټ د متن او کرښو نه دي.
غټ (ټول) دی؛ خو يو هم نه دی.
غټ دی؛ خو نه دغه څېره،
څېره او وچه د حروفو صندوقچه!
غټ شته.
غټ بهېږي؛ غږېږي؛ څرگندېږي!
ټوله هستي يوه په نومونو، نژادونو، باورونو...
داغ کړې خوله ده، چې (غټ) غږوي.
هر غږ، او آه، او مينهگره اوسنکه،
هماغه غږ ده چې غټ غږوي.
خو، خو، خو؛
دا ټول همدا شېبه شته!

حال

۳۶

خوک نه وم، چې ځان پيدا کړم،
نوم پيدا کړم، سيمهوال او فکر وال شم؛
قوم او ژبه او پالنځی يې پيدا، پيدا...
شم!

زمکه نه وه، چې پاتې شم.
معبدونه او زمکني خدايان نه وو،

چې ژوندي واوسي!

مړه دي؛ کاني مړه دي.

په کانو که ورمنده کړم، حتا پلار، نيکه، غور...
لر او بر نيکه ورک کوم.

زما خوک نه شته؛ څه شی نه شته.

خدای شته؛ خو خوک يې نه شته.

خدای شته؛ ځکه دروغو ته ځای نه شته.

دا خوکی، مېز، کمپيوټر...

خونه، ودانۍ، ښار...

هيواد، زمکه، کيهان...

هستي او نيستي نه شته؛ خدای شته.

لکه دا اوس چې شته!

حال

۳۷

دا ورځ څه شوه،

دا شيبه څه شوه!؟

زه د شيبې، ورځې، مېاشتې

او کال يم، که واړه زه يم!؟

زه دغه شيبه يم، څومره چې وينه په ځان کې لرم-تېروم!

نن مې په خپلو ساه را ښکلو، ويناوو، چلندونو،

سره-پره کړه!!

وينې زما وې؛ ما تويې کړې.

ما (هغه) ونه ليد.

ما خپلې کړې، وړې خواوې،

دلته-لکه هالته...

په سړي او مانفست يا عقل کې ليدې؛

پزنگې کړې!

لا کور، لا تياره شوم؛ لا ډک لا جاهل شوم!

يوازې اوس شته؛

اوس د زمانې مور ده.

حال

۳۸

تبتی راهب به هر سهار خپلې نارې داسې ځوابولې:

-بوکوچو!

-آورم بناغلیه!

-هوښیار اوسه! دادی یوه بله ورځ هم درکړل شوه!

-ښه ده بناغلیه! زه به خپل ټول وس کوم!»

مريدانو گڼله، چې راهب زیاتي بوډا شوی، لیونی شوی؛

خو دننه یې ځانونه نه کتل، چې خپل غږ یې دی، خپل ځواب یې دی!

تبتی راهب، ویده مريدان په «اوس» راوینول!

په رښتیا چې په اوس راوښېدل هم، تر قیامت کم نه دي!

په اوس چې راوینس شوې،

د ذهني زمان ټول ویشونه خاورې-دوره کېږي!

حال

۳۹

غورۍ په دواړو غوږو را پرته دي او یوه هغه شپېلۍ غږېږي،

چې ټوله ځوانی یې د (زاړه ښار) په سرپټو کوڅو کې بورا شوه؛

له وچو لږگو-وسو سره والوته

او دلته کسټ په غله ژبه،

ما د غږونو په کاغذونو کې اوبه کوي!

غږ شته؛ کاغذ څنگه اورم!

غبر نه ثبتيري، نه ودرپري، نه وچپري!
غبر نه مري؛
ترخو «غبر» ته ورسپري.
رښتيا چې اوس د ټول زمان هستوگنځی دی.

حال

۴۰

ژوند په يوه کالب کې راوينښيري، الوزي،
ژوند ته ځي.
ژوند شته؛ خو نه وېل کېږي.
ويل، کړل، جوړول، وړانول... زمکني دي.
زه يم؛ نو څه شی جوړ شي؟؟؟
چې خدايي نه وي، په کومو سترگو به پاتې شي!!!
هی!
خومره مې زمکه، هوا،
اور، اوبه، باد
باد، باد متن کړل؛ خو نه شوم!
زه هغه يم، چې يوازې خدای ته معلوم دی.
خدای دا اوس اوس کامل دی،
هی هی!
دا مې خومره زده کول.
ها خو هرڅه کې دی.

دا لکه چې کتابونه او ډبرې، له يوه جنسه شول.

...

نه به يې وایم، کله کتابي ډبرې، بل نژاد راباسي.

حال

۴۱

شبهه کې داسې وینه پېښېږي:

خدایه، دومره شتوالي ته څه وکړم؟

وناڅم، آوازونه ووايم، که سپين پاتې شم، چې دا کاروان کاروان غبرونه،

دا گلان گلان رنگونه،

دا سمندر سمندر مينه را باندې تېره شي.

دا «...» راته وايي، چې لومړنی حرکت، نڅاه ده!

لومړنی غبر، سندر،

او پیلنی انځور هغه دی، چې لا په خوله نه راځي!

زه به هغه ژبه را ژوندی کوم، چې «هغه» ورباندې سندر شي.

زه به هغه غور را وینوم، چې «غبر» او «رنا» يې ورباندې را دننه شي،

ما پاک یوسي؛

د ذهن او حواسو له غلاوو مې ووينځي.

هاااای! اوس څه بختور وخت دی!

حال

۴۲

هرڅه دا اوس شته .

نوره زمانه ، زما حافظې جوړه کړې .

اوس یوازینی دی . یو همدا اوس دی .

تللي لاره ، نه راغلي نه شته ، رشتیا همدا اوس ده .

واتن همدا دی . واتن هغې زمانې جوړ کړی ،

چې ما ته د عمر شیبې ، ورځې ، مېاشتې او کلونه را شمېري !

زمانه مې مرگ ته ورولي .

زمانه هغه کپس دی ، چې ما پر ځان را تاو کړی .

دا ختین ، لرگین ، ژیر او سره او سپین شیان دي ، چې تللي یا راځي .

هغه نه ځي نه راځي ؛

هغه همدا اوس شته ؛

نو د پرون او سبا خبره یې دروغ ده .

د بې خدایې ټوله فاصله ، د زمان په کپس کې ده .

حال

۴۳

اوس ؛

دنیا خدای پیدا کړې او خدایي ژوند په کې ځغلي ،

منلې وې وهي .

سړي ، رنگونه ، قومونه ،

وچې دښتې او شنيلي غرونه،
ټول د خدای په سندره ډک دی.
چېرې نه دی؛ همدلته پټ دی.
همدا یې پوله، همدا یې خاله.
زه یې له لومړۍ ورځې سر پورې ولاړ وم؛
زه وم، پرې تېروتم.
چې ویې وینم، بیا مې د چا وژلو، ابلولو،
بدلولو او سمولو پسې، نه شي لېرای.
چې ویې وینم،
بیا ټول اورونه، او سیوري،
ټولې فاصلې او دامونه،
همدلته، نېردي په نېردي- لکه دا اوس،
په ځان کې وینم!
او (یوه) ته، نغد ورگورم.
هر ژوندی یوازې، یوازې، په هغه غږ چې
خدای ورکړی،
نارې وهي: خدای یو دی.
نوزه په چا چاره، ور تېره کړم!

حال

۴۴

راځئ یو نوی پېل ولرو!

راځئ، يوه بې گيلو ورځ ځان ته-يعني ټولو ته- جوړه کړو.
راځئ، په ټولو خبرو کې، خپل ورک دوستان، دا نن کشف کړو!
راځئ يوه داسې ورځ- په دې زخم زخم ټول تاريخ کې-
دا نن ثبت کړو!
راځئ ځانونه- او نور- وړيا وگتو!
پر زړونو، باورونو او ټولو تفاوتونو مو، برکت شه!

حال

۴۵

درک يوه لحظه دی . او ناڅاپه پېښه کوي .
او بيا په اوږده مثنوي کې ورېږي، ورېږي، ورېږي...
او ورپسې د متشرعينو، وړياخور ټولگي، ليکه کېږي؛
زمان همدې ته وايي .
رښتيا!!!! (زمان) هم، د (فيزيک) جنس دی .
اکاډميک فکر لگيا دی، هستي تشریح کوي!
خو هستي هماغه يوه شيبه درک کې دننه ده .
لکه دا اوس!

حال

۴۶

درک، خرد را څرگندوي . خرد لومړنی پوهه ده؛
نه جوړېږي او نه يې حسي-ذهني ابزارو ته اړتيا شته .

دا د ټول حقيقت زده کړه ده.
دادې حقيقت ژبه ده.
خرد، ټوله زده کړه ده؛
خو ټوله نړۍ چې چاڼ کړې؛
ټولگی او ښوونکی به يې ورڅخه دباندې راونه وځي.
خرد دننه راويښېږي. دا ژوندۍ پوهه ده؛
همدا شيبه، همدا اوس!

حال

۴۷

اوس (حال)؛
مطلقه زمانه،
اوس د ابدیت زمان دی.
نن، دا شيبه،
د سبا ورځې پرون، پاتې کېږي.
نو پرون پورې ټوله تړلتيا، د باد لاسونو ته ورخوشې کړه.
دغه شيبه-مخکې تر دې چې «پرون» شي،
در خپله کړه.

حال

۴۸

حال؛ یوازنی زمان دی .
نه پرون شته ، نه سبا شته ؛
ټول په حال کې راټول دي .
د تهرې ورځې ، د تللو څېرو ، باد او باران وشلو توکو ،
او مستعملو ویناوو او کلمو ځای ،
تازه څېرو ، توکو او ژوندیو ویناوو نیولی ؛
همدا نغد در خپل کره ؛
چې بیا «سبا» ورځ ،
د «پرون» د ارمان کولو غم ، در غاړې نه وي !

حال

۴۹

شبهه ټول ابدیت دی .
ساعت ، ورځ ، کال ، پېړۍ : آیا همدومره عمر غواړو !؟
آیا ټوله هېله مو داده ، چې زریزه ، مېلیونیزه ... او بله بله ... بیزه دي ،
زما عمر وي !؟
آیا په رښتیا دا منو چې عمر دي - ولو که یو میلیون کاله هم وي -
پای دي ولري !؟
شبهه ، «شبهه» ده ؛
خو په ټول زمان پوره ده .
لویه ستونزه ، د شبهې کشف دی !

يعني داچې په ټول درک او شعور او عاطفي-رواني حضور سره،
شبهه کې را ټول واوسو.
دا چاره يو شخصي-عملي، زيار غواړي.
نه پوهېرم، څه نوم ورکړم؟!
بنايي (تسليمي):
ځان، ذهن، هيلې، غوښتنې، اندېښنې او هرڅه، د خداى په نامه خوشې
کول!

حال

۵۰

د خرد هسکې ۱

- مينه غواړئ؟

- هو!

تاسو ټول مينه غواړئ!

نو چې مينه غواړئ، لومړى نورو-بل يوه ته-مينه ورکړئ!

او نورو ته مو چې مينه ورکړه، مينه درگرځي.

مينه د خداى ده او هغه د هېچا پورورى نه پاتې کېږي!

راځئ، يوځل يې تجربه کړئ.

بې ضرره خدا، د مينې لومړى کلمه ده؛

هغه هم دا اوس.

حال

۵۱

د خرد هسکې ۲

څه ښه وايي «د خدایي مینې لوی تناقض دادی؛
مینه، ستا د ژوند تر ټولو ستر بری دی.

او ور سره په خوا کې، دا تاسو له نورو را جلا کوي!
ځکه نو لږ شمېر وگړي، اورلنې یا تودې مینې ته رسېدلي دي.
او؛

زمور د ژوند اساسي دلیل، د خدای تعالی سوزوونکې مینې پر مخ، د
غېرې پرانستل دي.»

راځئ دانوې مبارکه ورځ، دغې مینې ته د غېرې، د پرانستلو په ژوندي
فرصت واپوو!

حال

۵۲

د خرد هسکې: ۳

که غواړئ یو کار تر سره شي؛ نو په مینه ورته وگورئ!
مینه، هېڅ سیال نه لري.

راځئ! یوازې دانن یو بل ته،

او خپلو چارو ته، د مینې له دریځه وگورو؛

پای کې به مور هر یو، د مینې درمندونه ټولولو!

مینې ته رازپور شئ!

شخړه، جگړه، ښکر جنګول، د غوا او غوايي او هر څاروي زده دي!

مینه، زړور زړه غواړي!
لکه خدای تعالی چې په خپله هره چاره کې، زړور او بې مانده دی!
په مینې سره، سوچه خدایي رنگ خپل کړئ: هلې دا اوس بنییم!

حال ۵۳

له اوس پرته بل وخت نه شته!

دا ورځ څه شوه؟

هاااا! دا شیبه څه شوه؟؟

زه د شیبې، ورځې، مېاشتې

او کال یم که واړه زه یم؟!

زه دغه شیبه یم، څومره چې وینه په ځان کې لرم-تېروم!

نن مې په خپلو ساه را بنکلو، ویناوو، چلندونو سره-پره، کره.

وینې زما وې؛ ما تویې کړې.

ما (هغه) ونه لید.

ما خپلې کړې، ورې خواوې؛

دلته-هالته...

په سړي او مانفست یا عقل کې لیدې؛

رنگې کړې!

لا کور، لا تیاره شوم؛ لا ډک لا جاهل شوم!!

يادونه:

پوره دولس کاله دمخه، له نوا راډيو سره د کار په مهال، ما د سبا تلويزيون له پاره (شين سهار) په نامه د خپرونو يوه لړۍ وليکه، چې په پروگرامونو واوري؛ خو د برخليک غوښتنه دا وه، چې زه هلته له کار سره مخه ښه وکړم، او دا متنونه ترننه، خاموش پاتې شي.

اوس يې په يو څه لنډون سره له تاسو سره شريکوم.

حال

۵۵

ژوند څرک وهي.

رڼا اوريري.

هستي د خپل ناپيدا سرنوشت په لور، لاره نيسي.

شيان، خيري، خيزونه، کاني، غرونه...

د خداى له کوره راغلي څراغ کې،

سپينيري؛

رنگ او شکل پيدا کوي.

او مور په خپلو سترگو کې، دغه ټوله دنيا پيدا کوو؛

نمانځو.

خدایا شکر!

برکت دی وي پر هستۍ چې د ستا له مېنې، ساه اخلي.

حال

۵۶

ورخ شوه.

زه وينس شوم.

دنيا مخ لوخ کړ.

زه هر خوا چې گورم، بنکلا ده،

رنگ دي، غږ دی، رڼا ده،

او دا هرڅه له مينې جوړ شوي.

دنیا له مينې جوړه ناوې ده.

هر انسان د مينې شهزادگی،

يا يې شهزاده دی.

دنیا او کائنات يو مخ د مينې له څراغونو ډک دی.

حال

۵۷

ژوند ځغلي!

زمور زړونه توپونه وهي،

فکر کې خاطرې را وينسيري.

سترگې مو په رنگونو او خيرو پسې گرځي راگرځي.

او دا ټول ژوند دی. (د چوپتيا دمه)

ژوند همدا حرکت دی.

ژوند هر حرکت دی.

مور په ژوند ډک يو .
هستي پر ژوند ډکه ده .
او څه چې سترگو ته راځي ، يوازې ژوند ښکاره کوي .
نو اصلي شى ژوند دى .
څيرې او رنگونه او وزنونه ،
هغه لباسونه دي ، چې ژوند اغوندي . (د چوپتيا دمه)
مور يوازې هغه وخت ژوند وينو ، چې په يوه څيره کې ، راښکاره شي .
نو دغه تشه او خلا چې مور يې وينو ،
ټوله د ژوند له تومني ډکه ده . (د چوپتيا دمه)
راځئ خپل لاسونه ، پښې ، سترگې ، غوړونه ،
خوله او ذهن ... هر څه ژوند ته ورکړو !
راځئ ، چې د ژوند چيني ؛ له ځانونو وبهوو .

حال

۵۸

ژوند ته ښه راغلئ !
خدايي غبر او رڼا جوړې کړې دنيا ته ، ښه راغلئ !
جهان ښکلی دى .
جهان سپين دى .
جهان تش دى .
جهان په تشيال کې غځېدلى ، چې
مور زده کړو خدايي مينه .

راځئ، خپلې سترگې د خدایي، پریمانہ لیدلو ته پرانیزو!
راځئ خپل زړونه د دوستۍ باغونه کړو،
هلته خپلوان دوستان،
هېوادوال او نړیوال او
ټول ژوند را میلمه کړو!
راځئ وښیو، چې مور خدای له پاره، د خدایي مینې رنگین باغونه یاستو!
ټوله مینه دې خدای ده.
خدای یو؛ خو د هر چا دی.
هستی، د خدایي مینې د سمندر،
راوړي ځگونه و مرجانونه دي.
مور یو یو، د خدایي عشق او رحمت د اقیانوس،
رنگین څاڅکي او عطرونه یو!
پر هستۍ دې برکت وي. پر مور- گلستان گلستان زړونو- دې برکت وي!

حال

٥٩

مینه، راچاپیره ده.
زمور دنیا مینې جوړه کړې.
دغه سباوون مینې رالیرلی.
دا تازه هوا، د مینې خبر را ته اوروي.
دا سپینه ورځ، د مینې نښه ده.
د ونو دا شنه رنگونه، مینه ښي.
د مرغانو دا تازه غبرونه، د مینې سندره وایي.

دا کور، دا اور، دا مالت،
دا کوخه او دا کلی،
تول، مینې جوړکړي. (د چوپتیا دمه)

حال

٦٠

مور په هره بڼکلا کې خپله بڼکلا وینو.
مور په هر تازه شي کې، د ځان دننه تازه شيان راوینسو.
ټوله بڼکلا دننه ده، چې زما
او ستاله خوا راویننه شي.
راځئ، دغه بڼکلا، په ټوله ورځ کې، راوباسو.
او هستي او مخلوقات ورباندې ونازوو.
هو! مور د خدای ټولې هستی، ته، په خپلې مینې سره،
میلستیا ورکولای شو!

حال

٦١

ای دنیا!
ته څومره بڼکلي یې!
دنیا! نن دې بیخي تازه وینم!!
دنیا! ته هغه څه یې، چې پخوا مې نه یې لیدلې!

دنيا! ته دن دنيا يې؛ نوې، تازه، له عطرونو ډکه!
دنيا! ته ددغې شېبې دنيا يې؛ نوې يې.
او زما زړه په خېر معصومه يې!
دنيا! ستا هر بچي،
هر کاني او سمندر څاڅکي،
«کوه نور» يا «آب حیات» کېدلای شي!
دنيا! ته د خدایي ارادې، نوی، تازه او ددغې شېبې،
کوچې لنډۍ و جاپانۍ (هایکو) کېدلای شي؛
خو چې زه د خدایي ارادې، د لیدلو سترگه واوسم!
هو! دنيا خدایي خط دی،
هر خدایي مین له پاره.

حال

۶۲

هستي څومره چوپه او خاموشه ده! ژوند څومره آرام او ساده دی. دنيا
څومره آرامه او بې غرضه ده!!!
هرڅه چوپ او خاموشه دي.
زمور جسم هم آرام دی.
زمور احساسات او عواطف هم آرام دي.
زمور زړه هم آرام دی.
مور له ټولې هستۍ سره، پخلا او آرام یاستو.
شېبه، د ابدیت ژوندی اقیانوس دی. (د چوپتیا دمه)

حال

۶۳

هاااا...ی! جار جار چوپتیا!

چوپتیا چي نه وي، خدایي غبر به خنگه واورو!؟
د دنیا له اختراعي غبرونو باید بیتری ووپستل شي،
چي سپینه خدایي سمفوني، روح ته شېدې راکړي!
مور ددغي سمفوني مادي خېرې یاستو!
مور کي د جنت نغمه پټه ده.

دا باید را بنکاره شي؛

دغه نن؛ دغه اوس!

یوازي مينه کولای شي، د جنت رباب، په سروکي او لنډي
غزل،

یا مولانا رومي غوندې مثنوي، ترجمه کړي.

خدایا شکر، هرڅه مې زده وه!

هرڅه مې په زړه کې وه.

او اوس زړه دمخه دی،

زه د زړه په گامونو، دنیا ته ور وځم.

حال

۶۴

سلام، ای نوي سهاره!

سلام، ای گلانو، چي له خاورو راتوکېدلي یاست؛

خو جنت پر حواسو راپاشئ!
سلام، ای د ونې بې شمېره پانؤ!
سلام، ای صبح نو تازہ!
تاسو ټولو شکر ادا کولو په خاطر،
لویه نڅا جوړه کړې، چې ژوند زمور حواسو ته،
بنايسته شي!

حال

٦٥

هرڅه پرېږدئ، یوه، واړه شي؛
لکه گل ته وگورئ!
مور باید د ژوند بنايست له دغه گله واورو!
مور باید د ژوند معصومیت،
د شبنم په یوه څاخکي کې، وگورو!
مور باید د مینې کیسه، د یوې مرغی،
په (غوچ غوچ) کې، واورو!
مرغی، کور-کوډله جوړوي،
چې د مینې تخم، تیغنه ووهي!
گل، له ځانه راوځي، چې د مینې باغ شکل پیدا کړي.
مور یو بل ته خاندو، چې د خدایي عشق ورحمت اقیانوس،
شکل وهندس، پیدا کړي.

حال

٦٦

د خدای انسانانو!

گورئ، مور په یوه نوې او تازه ورځ کې، ساه باسو.

مور نوې دنیا ته راغلو.

دا یوه نوې ورځ ده.

هر ځل، د خوب له بستر راپورته کېدل، نوی ژوند دی!

زه، هغه څوک یم چې پرون نه وم.

(زه، ته، هغه) نوی،

زمان وشیبه نوې،

هستي او دنیا نوې،

هرڅه نوي او تازه دي؛ خو چې په مینه ورته وکتل شي.

ژوند، همیشه نوی او تازه دی.

مور، په دغه نوي زمان (اوس) کې هغه کارونه کولای شو،

چې دمخه مونږ نه دي کړي.

مور ازاديو چې نوې ورځ څه ډول پیلوو؟!

راځئ یوه له ریښتیاو او مینې ډکه ورځ پیل کړو!

حال

٦٧

نوې ورځ، نوې شیبې

نوی عمر، نوې هیلې،

نوی فکر، نوی باور
او حاضر خدای ... (د چوپتیا دمه)
ټول زموږ دي؛ خو چې موږ د خدای واوسو.
ژوند پاک دی. سپین دی. هیڅ نه لري.
ښه ده ځان وپوښتو:
ایا زموږ افکار، هیلې او غوښتنې،
پر دې ارزې چې د ژوند په رود سپرې شي؟ (د چوپتیا دمه)

حال

٦٨

ژوند تک سپین دي.
ژوند رود دی.
د رود رنگ د اوبو رنگ دی. په اوبو کې طلايي کبان، ښه ښکاري.
ماشومان چې د اوبو له غاړې ودريري؛ نو د گلانو پانې اوبو ته ور ډالی
کوي.
لویان د ماشومانو پر دې اصراف خاندې؛
خو ماشومان د اوبو پر اوږو د گلانو په شیندلو سره،
د اوبو د ژبې له شعر سره، د خپلو خداگانو ساز ملگری کوي.
راځئ که ژوند ته گلان نه ورکوو؛ نو له خپلو زړونو یو سپین احساس ور
خوشې کړو.
له خپلو فکرونو یو څه سپین فکرونه ور وبخښو.
راځئ ژوند مچ کړو.

ژوند هغسې بې غرضه تجربه کړو،
لکه ماشومان بې چې تجربه کوي.

حال

٦٩

دا چې يو؛ همدا ژوند دی.

او همدا مو ژوند دی.

خدای ژوند را اوروي.

ژوند، يو مينه ناک غږ دی، چې نيستي په هستي ترجمه کوي. (د چوپتيا دمه)

ژوند، په مور کې دی.

ژوند، په گلاتو کې دی.

ژوند، په اوبو کې دی.

ژوند، په ونو او ډکو ويالو کې دی.

ژوند، په هر شي کې دی. او هر شی ژوند دی.

او ژوند د ستر مينه گر، د مينې او رحمت د اقيانوس،

له باغونو او رودونو را پياده کيږي.

مينه گر، خپل د گلاتو او بلبلانو باغ يادوي،

مينه گر، يو يو څاخکی روح،

يادوي.

او له همدې خاموش غږه،

د باغ هره ونه،

هره پاڼه او هره لښته،

ښوري او ناڅي او د لوی مینه گر،
مینه، په ستره ننداره بدلوي.
نو مور په خپلو لاسو، پښو، سترگو، غورو
او راز راز خوځیدو سره،
مینه، څومره څرگنده،
او اوس څرگندوو؟
راځئ له خپل فکر، حرکتونو
او فعالیتونو، دغه خالصه مینه، خوشې کړو.

حال

٧٠

هاااای، شکر خدایه، ژوند راځی او زه یې راوینس کړم.
زه ژوند و خوځولم. ژوند ښوري او ما زنگوي.
زه، د ژوند په جنتی غیره کې، آرام کوم،
خلم، هوسا کیرم.
او ژوند دادی ما په مینه ناکو ورمو سره را وینوي. (د چوپتیا دمه)
هو، دا بختور ژوند دی.
زه بختور یم، چې د ژوند یو اتوم یم.
څه چې وینم ژوند دی؛ د ژوند رنگین خپلواک اتومونه دي.
څه چې شته دي ټول ژوندي دي.
ژوند، په راز راز ښو او څیرو او نومونو، خپل ژوند تازه کوي.
یوازې د ژوند ارته زانگو ده، چې دومره ستره نړۍ یې، خوځنده ساتلې.

خدایا! مور بل خه نه لرو، بل خه نه شته، بل خه نه گورو،
یوازې ته یې، ټول حقیقت ته ته یې.

حال

٧١

که خدای نه وای؛ نو به خه و؟ ژوند او دومره له شمېره وتي ژوندي به، له
کومه کېدل؟

که ژوند نه وای، خدای به مو څنگه پیژانده؟

نو، چې خدای ونه پیژنو، اوسیدل په خه ارزي؟ (د چوپتیا دمه)
خدای شته. ژوند شته. زه یم. هستی شته. نور هم شته.

یوازې هغه خه شته، چې خدای غوښتلي.

ژوند او ژوندي، د خدای د ارادې څرگندېدل دي.

راځئ، ژوند ته لاره شو.

ژوند ته سترگه شو.

ژوند ته خبره شو. (د چوپتیا دمه)

یوازې هغه کسان ژوندي دي چې ژوند پکې روان وي.

او ژوند ورنه روان وي. (د چوپتیا دمه)

ژوند زموږ فکرونه او خبرې دي.

ژوند زموږ ارادې او خواږه-ترخه کارونه دي.

او؛ ژوند زموږ په سترگو کې رنگین، او راز راز څیرې او تصویرونه دي.

(د چوپتیا دمه)

راځئ، خپل ذهن، خپلې خبرې، خپل غوږونه،

خپلې سترگې، له ژونده ډکې کړو.
راځئ، ټولو ته، (ژوند ژوند) ووايو.
راځئ، ټول ژوندي ژوندي ووينو.
راځئ، د ټولو ژونديو له خولې، د ژوند ټوله ترانه واوروو.
همدانن، همدا اوس.

حال

۷۲

ورځ شوه. دنيا رڼا شوه.
دنيا زما په سترگو کې، پيدا شوه. (د چوپتيا دمه)
دنيا، زما په سترگو کې ځای ونيو.
دنيا، زما په غور را ننوته.
زه، د دنيا له غبر او له رنگه ډک يم. (د چوپتيا دمه)
دنيا غبر ده. دنيا ترانه ده. دنيا له خبرو جوړه ده.
مور د دنيا، رنگين غبرونه اوروو (د چوپتيا دمه)
مور غبرونه اوروو؛ ځکه دنيا را ته شته. که غبر نه وي؛ دنيا مري.
دنيا د غبر دنيا ده.
دنيا يوه لويه سندر ده.
راځئ په بنايسته او مينه ناکو غبرونو، د دنيا سندر غاړي شو.

حال

۲۳

دنيا، د غبرونو وياله ده. هره خوا چې گوروو؛

غبرونه را اوري. (د چوپتيا دمه)

آدميان غبريري، مرغان غبريري؛

د هغو ژبه، زمور له پاره، ترانې جوړوي.

باد غبريري؛

د باد غبر مور د وريڅو، په حرکت کې وينو!

ونې، بوټي، شنبلي، وري، پاليزونه، گلان

او ميوي هم، خپل، خپل غبرونه لري (د چوپتيا دمه)

ټول طبيعت غبرونه او غبرونه لري؛

کنه لمرگلي، د لمر په لور نه ور کتل

کنه اوبه په وچو زمکونو ورتلې؛

کنه په ژمي پسې پسرلی او ورپسې اوږی،

او ورپسې منی او ورپسې بيا ژمی نه راتلل. (د چوپتيا دمه)

ټول څه هم غبر لري، هم رنگ او هم يو بل اوري.

ټول طبيعت يو د بل له پاره ترانې او سندرې وايي؛

ځکه خدای داسې سندرېول پيدا کړي.

حال

۷۴

واه واه! بنه خور سهار دی!

خه سپینه ورخ ده.

دنیا د میلیار دونو انسانانو او بی شمېره موجوداتو، ژوندی گلستان دی.

دا ستره سمفوني باید واورو؛ کنه ژوندي به نه و! (د چوپتیا دمه)

دنیا غبر ده.

دنیا د ناتمامه خدایي غبر، نقاشي ده.

هرخه ددغه بی مته غبر له اتومونو را پنخېدلي.

(د چوپتیا دمه)

حال

۷۵

غبر د ژوند سا ده. دنیا په خدایي غبر او رڼا ودانه ده.

له بی غبری سره، هرخه مری.

هرخه هیریري، هرخه ورکیري.

غبر، د هستی نوم دی (د چوپتیا دمه)

زه له هغې شیبې یادیرم؛ چې ونومول شوم.

گل له هغې شیبې شته؛ چې گل ونومول شو.

دنیا له هغې شیبې شته، چې ونومول شوه. یاده شوه.

مور د غبر له لارې دنیا مومو.

مور چې د هر غبر لاره ونیسو؛ یو شی مومو. (د چوپتیا دمه)

د غرونو باران دی بختور وي. (د چوپتیا دمه)

حال

۷۶

رنا ۱

ژوند پرک وهي .

نور اوريري .

سيمه ، چاپيريال ، دنيا څليري . (د چوپتيا دمه)

مور د نور په وړانگو کې لامبو .

مور د نور د سمندر لامبو زن يو .

نور د روح خوراک او څښاک دی . (د چوپتيا دمه)

نور پرک وهي .

څيري ، شکلونه ، رنگونه ؛ ټول د نور له وړانگو جوړ

بيټونه او شعرونه دي . (د چوپتيا دمه)

دا خدايي نور دی چې شيان شته .

دا نور دی چې شيان را ښکاري .

که نور او رنا نه وي ،

هرڅه پټ او ورک پاتې کيږي .

حال

۷۷

رنا ۲

ورځ ده .

رڼه ده ، شيان ، څيري

او انسانان رانه دي. (د چوپتيا دمه)
که رينا نه وي، زموږ پښې به کوم مزلونه ووهي؟
که نور نه وي، ښکلاوي به څنگه ووينو؟
که لمر نه وي، ورځ به له کومه کړو؟ (د چوپتيا دمه)
د رينا رودونه له لمره را بهيري.
زموږ د گلانو او نيا لگيو او فصلونو په لور را روانې چېنې،
او ويالې او لښتي؛ ټول له لمره ډک دي.
گلان هغه وخت او به څښي چې لمر وي. (د چوپتيا دمه)
لمر له مينې ډکه مور ده.
لمره له شنه سهاره، تر زيرې مازديگره،
خپل نباتي او حيواني اولادونه، د نور په تيو، ماږه ساتي.

حال

۷۹

رنا ۳

نور- لکه غږ، زموږ له پاره ساه ده.
نور، زموږ له پاره ژوند دی.
نور، ساه ده. نور ژوند دی.
نور، خدايي مينه ده؛
له ټول ژوند او مخلوق سره.
نور و غږ، د خداي خبره ده.
نور، زموږ فکر دی.

زموږ نړۍ ليد دى .
نور، د خداى نښه ده. (د چوپتيا دمه)

حال

۸۰

رڼا ۴

رڼا، زيرى دى .
رڼا، ورځ ده .
موږ هره ورځ، د رڼا په لوى او ابدي خراغ كې، گوروو .
شمعې، ډيوې، لاتينونه، اليکينونه،
لمبې، گيسونه،
او ډول ډول خراغونه ټول،
د رڼا واپه واپه، څاخكي دي .
موږ د رڼا په باران كې ژوند كوو،
او ټوله رڼا له خداى څخه راځي. (د چوپتيا دمه)
رڼا، د خداى ده .
موږ د رڼا په قلمرو كې، د الهي بركاتو ميلمانه ياستو .
خدايا شكر!
دا اوس، موږ ټول ستا د رڼا ميلمانه ياستو .
موږ ټوله ورځ، ستا د نور له څاخكو د ژوند سا اخلو .

حال

۸۱

کائینات ۱

سهار شو .

کائینات را وینس شول .

ژوند منډه واخیسته! (د چوپتیا دمه)

زه یم .

دا زما کور-زما اور دی .

کور، د زمکې پر اندام، دیوال او دروازه شوی .

او د زمکې لوی خاورین مرغه، په تشه فضا کې،

په الوت و په نخا ده . (د چوپتیا دمه)

کائینات نفس باسي .

کائینات ژوندي خدایي هېوادونه دي .

کائینات، د غر په بې مته ژبه، د ژوند نغمه غروي . (د چوپتیا دمه)

هستي له غر ډکه ده . کائینات د غر لوی (نیستان) ده . چوپتیا دمه)

حال

۸۲

کائینات ۲

کائینات زما زمکه ده . کائینات د ټولو مخلوقاتو،

رنگین کلی دی .

کائینات سپین متن دی .

چې غږ او رڼا- دا اوس- په کې اکسېجن شپږي او مورب عمر کوو. (د چوپتیا
دمه)

مورب د کائیناتو د ابدیت په عمر کورنۍ،
غږي یاستو.

ټول مخلوقات، د کائیناتو واړه- زاړه،
سپین و خړ،

لوړ او ټیټ، غږي دي.

هرڅه د خدایي ارادې په معنا سنبال دي.

هرڅه د خدای دی او خدای یوازې یو!

هرڅه د خدایي علم و حکمت، ژوندي اتومونه دي.

هرڅه د هستۍ د سترې او ابدې همغږۍ،

تالونه او خپلواک بیتونه دي. (د چوپتیا دمه)

حال

۸۳

کائینات ۳

اه، شکر خدایا!

شکر دنیا ټوله نوې او تازه ده.

زه نن هغه دنیا گورم چې هیڅ مهال نه وه.

دا نوې دنیا، نوې نړۍ، نوې اوس،

او نوې ژوند دی! (د چوپتیا دمه)

زه نن نوې کائینات گورم.

دا کائینات ټول نوي او تازه دي.
دا کائینات ژوندي دي.
کائینات له ژونده ډک دي.
کائینات خدای پیدا کړي.
کائینات له غږه ډک دي.
کائینات نه پرانستل شوي کتابونه دي.
(د چوپتیا دمه)
ټول خبرې کوي.

حال

۸۴

کائینات ۴

ورځ نوې ده.
شبهه نوې ده.
فضا نوې ده.

د خدای هستي او کائینات نوي دي. (د چوپتیا دمه)
کائینات ځکه وینم، چې د خدای د قدرتونو زده کړه وکړم.
کائینات ځکه مخ لوڅوي، چې زه د خدای رحمت و وینم.
دا ټول کائینات، د عشق ورحمت د اقیانوس څاڅکي دي.
کائینات زما د زده کړې ښوونځی دی (د چوپتیا دمه)

حال

۸۵

کائینات ۵

زه د زمکې اوسیدونکې یم.

زه په زمکه اوسم.

زه په زمکه کور او کلی لرم.

زه په زمکه کار او ژوند کوم.

او زمکه د کائیناتو یوه څانگه ده.

زمکه دهستی یو گل دی.

او زه په ویښه له زمکې سره یم؛

خو چې شپه شوه،

زه پریوتم،

حواس مې ویده شول، ذهن مې ارام شو؛ زه بیا

چیرې راوینسیرم؟

زه په خوب کې کوم ځایونه گورم؟

مور په خوب کې د کومو زمکو میلمه یو؟

زه څنگه دا تازه او نااشنا زمکې گورم.

هغه څوک دي چې زه په خوب کې ورسره اوسم،

ورسره مینه کوم،

ورسره ناسته او ولاړه کوم،

او ورسره زده کړه کوم؛

دا د ابدیت د نژاد څوک او څه شی کېږي!

نن لوی کار راله غاړې شو! (د چوپتیا دمه)

حال

٨٦

حال، د زمان ژبه ده.

او تر هغو چې د اروا برخليک، په زمکه کې جوړېږي،

حال به سا کاري.

که ژوند و،

او که د خدای تعالی اراده وه،

د حال سمفوني به نوې څپې او تالونه راوړي.

تر هغې مو ژوند له برکتونو ډک اوسه!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**